

Милена Марковић

Како је то узбудљиво

Рођена 9. априла '74. у Београду.

Дипломирала на ФДУ – драматургија '98. у Београду.

Драма *Павиљони: куда идем, одакле долазим и шта има за вечеру* (специјална награда у Бечу за драме са простора ex-Yu, 2001).

Пас који је појо сунце (ЛОМ, Београд, 2001), прва књига поезије – три издања.

Драма *Шине* (2002).

Драма *Бели, бели свети* (2003).

Има сина Огњена.

Живи у Београду.

ЈА УВЕК МОРАМ ДА НОСИМ

сузу на сахранама
била сам на крај реда
мали из краја са стопалом великим
као моја три
са пропалим зубима
мандов из оркестра има рупу на
панталонама
знојим се
тешка је суза
грозно изгледа
имам код куће дињу
хладну

имам маче коме је лисица појела маму
имам судове да оперем
имам сина
који неће да прича са мном
гледам како буба улази у рупу на
панталонама
мелодија прети да буде весела
трубач се бори са бубом
ја се знојим
мали из краја гледа мени у
а гробље расте
и расте.

ПРАЗНИК

и свињска крв у снегу око пијаце
и цице у танким чарапама на минус
и патња домаћица
и пијани препродавци
и цвеће безмирисно пластично
и деца која вриште у робној кући
и играчке поломљене
и избачени стари кревети
и ти исти кревети требају некоме
можда за сан
можда за потпалу
снови моји малени
снови моји мирисни
маслинке и парче хлеба
јужњачка утеха
само да прође
празник.

КУРВИНСКИ ДАН

није ни топло ни хладно
 смрди поливена пијаца
 ишла бих боса по улици
 умотана у чаршав
 да сви виде како сам болесна
 неизлечиво
 и сутра сам исто болесна
 прекосутра има да попијем кило вина
 и да одгледам неки филм са психопатом
 после тога неки девојачки
 идем да прошетам
 утегнута као шанкерица
 тек почела са послом
 неуморна
 теби мили
 желим да будеш срећан.

У ПАРКУ СЕДИМ

а земљак лежи на клупи и спава
 на фонтани мала лепотица испружила
 ноге
 преко прљаве воде
 у којој је мртва чавка
 два дечака на бициклима
 гледају неповерљиво
 пуни страха
 сумрак
 земљак се буди
 хвата своје пиво
 држи говор
 звиждук
 шамар
 мени се посрала птица на леђа
 то је срећа.

КАКО ЈЕ ТО УЗБУДЉИВО

у овом тренутку
 стотину људи свршава
 хиљаде умиру
 неки се рађају
 има који плачу

има што се радују
 заљубљују се
 раскидају
 зову телефоном па спуштају слушалицу
 пизде што им неко спушта слушалицу
 пизде што не звони телефон уопште
 пизде што пада киша
 не воле што сија сунце
 а немају ноге да потрче
 очи да виде
 зубе да једу пистаће
 паре да купе хлеба
 паре да купе бесна кола
 па онда они што управо се напијају
 па они што ригају
 па они што лете у авиону
 па они што им се руши авион
 па они што се моле
 па они што се не моле
 па они што као и ја
 седе и не знају
 шта да раде
 са собом.

ДОБАР ДАН

дан када не угазим на говно
 добар је дан
 дан када не морам
 да крпим чарапе
 добар је дан
 дан када не видим мртву мачку
 добар је дан
 дан када не видим саобраћајку
 добар је дан
 дан када не чујем да је неко умро
 добар је дан
 дан када отварам паклу пљуга
 добар је дан
 дан када ме он довати како треба
 добар је дан
 дан када се сетим добрих дана
 добар је дан
 добар дан.

МИЛИ ЈОШ ЈЕДНОМ

лежем
 мислим ти на потиљак
 било је лоше вече
 некакви парови
 оне хоће на једно место
 они на друго
 некакве младе девојке
 које не знају шта би хтеле
 некакви момци који не знају
 како да приђу тим девојкама
 некакви уметници као засићени
 некакве уметнице стварно недојебане
 некакви сендвичи у које стављају
 мање него што треба
 некакви пси који иду у тројкама
 и лају на точкове
 то је зато што се радују
 гледају како се окреће и радују се
 некакво мусаво небо
 и не видим месец
 некакво хладно време
 не могу да одем до реке
 да дишем
 некакав глупи филм код куће
 пијани клинци доле на улици
 комшије се свађају
 биће топло за неки дан
 отворићу широм прозоре
 неће бити мусаво
 отићи ћу до реке мили
 са сенком твојом дугачком.

НЕДЕЉУ ПОПОДНЕ

не волим
 зато што сам сама тад
 зато што сам отишла у парк
 и видела сам
 спрженог човека на клупи
 како се изуо
 у прозуклим чарапама
 глава му у рукама
 не знам да ли плаче
 тата избеглица и дете играју

бадминтон
 и јако су срећни што ја питам
 колко има сати
 па причам са њима пола чуке
 зато што сам шетала шином
 и видела сам
 пијанце изваљене испод тезги
 клинце који турирају моторе
 да мозак заболи
 клинке које набадају калдрму штиклама
 праве кругове у барицама
 спремне да наплате
 своје гадне собе у солитерима
 ружне телевизијске снове
 зато што не могу да одем до мојих
 да се не посвађам
 не могу да пустим музику
 јер је неко умро јуче у улазу
 па слушама како се свађају
 предвече
 кад су се најели и наспавали.

недељу поподне
 не волим.

ТОПЛО ПИВО

била сам код сликарке у моди
 тако има љупки неред
 тако је скоро била код козметичарке
 не шминка се не треба јој
 лепа је на онај постојани
 крављи начин мудра је онако као
 мува која последња слеће на говно
 да мерачи
 честита је онако као
 фукса која не воли свој посао
 него добија напад кашља
 кад треба да попуши киту
 неком мученику
 који је један једини пут у животу
 решио да позове фуксу
 била сам код сликарке у моди
 и пиво јој било топло.

МОРАМ

да почнем реанимацију
 да зачепим губицу
 да се окружим лепим стварима
 да почнем да крпим чарапе
 да не прскам ван каде
 да не пишам ван шоље
 да не дођем у ту ситуацију
 повраћања у лавабо
 разумеш
 како се постаје то што си ти
 шта једеш
 како брзо вариш ствари
 смраду.

О БОЖЕ, РАНО ПРОЛЕЋЕ

гадан ветар и јако сунце
 веш на терасама
 опрана кола
 која су ударила човека
 лежи са чудно изврнутом ногом
 такси чека
 смушеног да доведе дебелу
 која тек што је пресекла вене
 неког малог су тукли
 онда је притрчао један још мањи
 и плуноу га.

M. Marković 2004.